

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1005/2023
28.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Малиновић, адвокат из ..., против тужене Установе студентског стандарда-Студентски центар, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Гордана Ковачевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4900/22 од 30.11.2022. године, у седници одржаној 28.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4900/22 од 30.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4900/22 од 30.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 8/22 од 23.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од 01.11.2018. године до 01.11.2021. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати укупан износ од 116.015,50 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачно опредељеног месечног износа до исплате и на име регреса за коришћење годишњег одмора укупан износ од 85.570,25 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачно опредељеног месечног износа до исплате, све ближе наведено у том ставу. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој исплати на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 45.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 4900/22 од 30.11.2022. године одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 8/22 од 23.09.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се

о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правних питања од општег интереса.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора тужиоца као запосленог у јавној служби коме се плата исплаћује у висини минималне зараде. Одлука о тужбеном захтеву не одступа од одлука судова у истим чињенично – правним споровима и заснована је на правилној примени Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01-86/19), Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама и Посебног колективног уговора за запослене у установама студентског стандарда чији је оснивач Република Србија („Службени гласник РС“, број 100/15 и „Службени гласник РС“, број 1/19, 92/20) и у складу је са правним ставом који је усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23).

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и оценио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које се по закону не може да поднесе (члан 403. став 1. и 3).

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403 став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео дана 31.12.2021. године, а вредност предмета спора је 201.585,75 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора не прелази имовински цензус од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиле није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступка.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке, донео применом одредбе члана 413. Закона парничном поступку у вези са одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23).

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**